

18.4.21, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Hospodina miluji; on slyší můj hlas, moje prosby, sklonil ke mně ucho. Po všechny dny svého života chci k němu volat. (Ž 116, 1) Amen

PÍSEŇ 161 Tebe, Bože, chválíme

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,

Ty slyšíš naše tiché prosby a nakláníš k nám své ucho, když se k Tobě obracíme a chceme Ti odevzdat vše, co máme na srdci. Prosíme Tě, ať se nám Tvé Slovo a Tvá přítomnost stane potěchou a povzbuzením v tomto nelehkém čase, prosíme Tě, dej nám poznat radost a pokoj, který bychom i my mohli vnášet do svých životů a prosíme Tě, buď s námi se všemi i v tomto shromáždění. Prosíme Tě, ať se nám čas s Tebou stane i dobou milosti a Tvého požehnání. A děkujeme Ti, že ses nám zjevil i ve svém Synu, abys tu s námi mohl být i ve své lidské podobě a opět nás navracel i k Tobě samotnému. A děkujeme Ti, že jsi s námi i v tuto chvíli a tomto okamžiku. Amen.

1. ČTENÍ Iz 40, 25-31

PÍSEŇ 182 Pán Bůh je síla má

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,

prosíme Tě, ať se nám Tvé jméno a Tvé vzkříšení a zmrtvýchvstání stane důvodem k tomu Tě hledat, ale i nacházet nejen tady na zemi, ale i nahoře na nebi.

Prosíme Tě, ať se nám Tvá přítomnost a Tvé působení stane příležitostí k tomu se po Tobě nejen ptát, ale hledat Tě i ve svých bližních. Prosíme Tě, ať se nám všechny naděje do Tebe vkládané stanou i nadějí pro nás všechny, kdo tu na Tebe stále čekáme.

A prosíme Tě, ať se nám ani Tvá smrt ani Tvůj odchod nestane důvodem k pláči či smutku, ale naopak radostnému očekávání věci příštích.

A všechny své tiché i nevyslovené prosby vkládáme do modlitby, kterou jsi nás Ty sám naučil: Otče náš... Amen

POSLÁNÍ Veleben buď Bůh a otec našeho Pána Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději. Z toho se radujte, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, jež přece též bývá zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus. (1Pt 1, 3.6-7)

POŽEHNÁNÍ Sám Bůh pokoje necht' vás cele posvětit a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolal; on to také učiní. Amen

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání, dobrý Otče

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Lk 24, 13-21

Téhož dne se dva z nich ubírali do vsi jménem Emaus, která je od Jeruzaléma vzdálena asi tři hodiny cesty, a rozmlouvali spolu o tom všem, co se událo. A jak to v řeči probírali, připojil se k nim sám Ježíš a šel s nimi. Ale něco jako by bránilo jejich očím, aby ho poznali. Řekl jim: „O čem to spolu cestou rozmlouváte?“ Oni zůstali stát plni zármutku. Jeden z nich, jménem Kleofáš, mu odpověděl: „Ty jsi asi jediný z Jeruzaléma, kdo neví, co se tam v těchto dnech stalo!“ On se jich zeptal: „A co to bylo?“ Oni mu odpověděli: „Jak Ježíše Nazaretského, který byl prorok mocný slovem i skutkem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a členové rady vydali, aby byl odsouzen na smrt, a ukřižovali ho. A my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael. Ale už je to dnes třetí den, co se to stalo.“

Už je to dnes třetí den, co se to stalo. Ježíš byl vydán a odsouzen na smrt a ukřižován. A my jsme doufali, že nás, to jest celý Izrael zachrání a vysvobodí nejen z egyptského otroctví, ale i tak trochu ze všeho, co nás trápí a souží. A že se stane i naším Spasitelem a zachráncem. A že tu s námi bude po všechny dny našehožití. A my jsme mu tak věřili a doufali, že právě on se stane tím, kdo nás vyvede z našich pohrom a neštěstí, ale i smutku, zoufalství a beznaděje. A že to bude on, kdo nám dá poznat velikost své slávy a svého božství a také blízkost svého Otce a Boha, který je tu i pro nás. A že se budeme moci spolehnout i na to, že tu s námi zůstane navěky a navždy a že nás všechny ke svému Otci a Bohu také vyprovodí.

A už je to dnes třetí den, co byl místo své slávy potupně odsouzen a ukřižován. A všichni to vědí. Stalo se to v Jeruzalémě, svatém městě před očima všech a ty, který se nás na to ptáš, jsi asi jediný, kdo o tom neví. Přitom to byl právě on, který se k nim během jejich cesty sám připojil a chvíli s nimi šel. Oni ho však nepoznali, měli ho za nějakého náhodného kolemjdoucího, někoho, kdo o ničem neví a počali mu to hned vypravovat. Tak toho byli plní a potřebovali to sami někomu vyložit a on se jim k tomu jakoby i nabídl. A oni mu vlastně řekli to, co už sám věděl nebo spíš zažil, ale zároveň tušil, že tomu snad ani oni sami příliš nevěří, že jim jednak něco brání v tom, aby ho poznali a jednak že tomu snad ani nechtějí věřit.

A tím začne i převypravování celého toho příběhu, který má svůj začátek i konec a který jen odhalil jejich zklamání a nenaplněné očekávání. A všichni jsou z toho i patřičně zdrcení, rozčarování, bezradní, rezignovaní a vůbec plní beznaděje. Zkrátka takoví, jak je ani my vidět nechceme a je nám jich líto, protože i my bychom rádi viděli Krista zvítězilého a mocného slovem a kdoví čím dalším, ale rozhodně ne na kříži, ale hezky mezi námi a plného naděje a optimismu a pozitivního vidění nejen celého světa, ale také nás samých. A chtěli bychom ho tu mít především živého a pozemského a v neposlední řadě takového, abychom mu mohli svěřit i všechny své starosti a pochybnosti a nejlépe i celý svůj život. Svě všechno.

Tak to měli i dva z Ježíšových učedníků, a tak to máme i my všichni, kdo se ubíráme cestou od poznání k víře, z místa události do pozdější reflexe, promýšlení skutečnosti tak jak je a ne, jak bychom ji chtěli vidět. A tou cestou potkávají i toho, o kom je celou dobu řeč, ale něco jim brání v tom, aby ho i poznali. Nejdřív jako by nevěřili tomu, co se v tom Jeruzalémě vlastně událo a teď zase nemohou poznat toho, komu se to vlastně událo. Něco jim v tom stále brání. Ne někdo, ale něco. Snad je to i to, že po tom všem už nic nového ani nečekali, snad je to i to, že jim bránilo i jejich vlastní zklamání, neschopnost a slabost spojená se smutkem z Ježíšovy smrti a zklamáním nadějí na vysvobození Izraele a snad je to i to poznat vzkříšeného Ježíše související i se samotným Bohem. Jako by v poznání Krista bránil i Bůh sám. Protože kdyby Bůh chtěl, tak by toho pozemského, ale i vzkříšeného Krista poznali úplně všichni a následně tomu i uvěřili a jeho síla a moc by byla silnější než naše neschopnost a slabost. Bůh však ví o našich nemocech a slabostech, Bůh ví o tom, kdy je čas jeho Syna a jeho slov a činů a kdy nastal čas k jeho vydání, odsouzení a ukřižování. A jen Bůh ví, kdy zklamání a beznaděj vystřídá radost a víra v toho, který se nakonec jako by sám poznal jak těm, kdo ho i hledali a ptali se po něm, tak těm, kdo to s ním už raději vzdali a propadli beznadějí a jisté nesmyslnosti celého života. A ví to tak dobře, že nás v tomto hledání i sám nechává.

A už je to dnes třetí den, co se to stalo. Už to trvá celé tři dny. Tři hodiny prý trvala cesta z Jeruzaléma do Emaus. Tři hodiny rozmlouvali o Ježíšově životě a smrti, poznání a víře, nadějích a zklamáních. A třetí den nejen že vstal z mrtvých, ale putovali po cestě, kdy se jim měl zjevit i jako ten, který je nejen vyslechne, ale nechá je i odpovědět na jeho otázky, o čem to spolu cestou rozmlouvají a co se to vlastně v tom Jeruzalémě stalo. Až po třech dnech vyjde najevo, že ten, který nás měl všechny zachránit a nejlépe tu s námi zůstat až do konce všech dějin a všeho času a všeho toho čekání na konec, tak nakonec skončí na kříži ubit a zbičován. Až po třech dnech vyjde najevo, že jsme všechny své naděje a očekávání vkládali do někoho, koho pak někdo jiný odsoudí a ukřižuje. A tři dny současně trvalo i zklamání z toho, co se stalo, smutek z Ježíšovy smrti i propadlá beznaděj nad tím, že to, co jsme do něj celou dobu tak vkládali, přišlo vniveč. Tři dny trvalo něco, v co jsme doufali, že se stane jakousi zárukou toho, že bude zachráněn nejen Izrael, ale i každý z nás. A ono se tak nestalo nebo spíš stalo, ale jinak, než jsme to i čekali. Stalo se totiž něco ještě trochu jiného. Přišel trochu jiný čas, který kupodivu neměl vysvobodit Boží lid, ale měl dovést k víře, která tento lid i tak trochu překračuje a vede spíše k rozmlouvám nad tím, co se děje potom, kdy musíme hledat nějakou novou nadějí a nějaké nové směřování a něco nového, co by tu s námi i nějakou dobu zůstalo.

Ježíšova přítomnost i po jeho smrti vedla od poznání k víře. Ale současně k radostnému i neradostnému vyznání, že ten, který byl jakoby nade všemi, tak nakonec skončil poražen. Že ten, který měl dovést k hladkému vítězství nade všemi nepřáteli, nakonec skončil v jejich rukou a ten, jehož moc a sláva vedla až někam ke hvězdám, zůstala kdesi na zemi a pomalu v zapomnění. Sám Ježíš nás však vede k tomu být s ním na té jeho cestě a rozmlouvat i o tom, proč se to nepovedlo a jeho zápas o víru i každého z nás nakonec musel skončit na kříži. Odpověď však nabízí Ježíšovo samotné zjevení, kdy se připojil až k těm, kdo se po něm vlastně i ptali, až k těm, kteří si nechali celou cestu, aby nějak popřemýšleli o tom, co se to vlastně stalo a proč musel Ježíš nakonec zemřít, když měl spíš slavně zvítězit. Není však i naše záchrana v naší bezmoci? A není naše bezmoc jen v tom, že i k nám musí Ježíš přistoupit, abychom pro svou víru a poznání Kristova vzkříšení našli i ta správná slova? Zmrtvýchvstalý Ježíš přesně věděl, kdy se aspoň ke dvěma svým učedníkům připojit, věděl, že když se o něm budou bavit, tak že nastává ten pravý čas k tomu s nimi i chvíli být a na cestě víry dovést i k odpovědi, jak Ježíše proroka mocného před Bohem i přede vším lidem sice nakonec ukřižovali, ale tím samým Bohem byl vzkříšen a svůj vyvolený lid nezachránil hned, ale až třetí den, kdy zachraňuje i nás. Amen.

PÍSEŇ

442 Pane, dnešek je den chvály